

ABRAM KADABRAM

Etgar Keret

Heebrea keelest tõlkinud Margus Alver

Kell viis saabusid kaks kohtutäiturit. Üks neist, paks ja higistav, vaatas üle asjad, mis kodus olid, ja hakkas planke täitma. Teine toetus külmkapile ja näris nätsu.

„Oled sa alles jama sisse sattunud, mis?” ütles ta Abramile.

Abram raputas pead. „Ei, mitte mina, vaid mu sõber. Mina olen käendaja.”

„Ah või käendaja? No siis sa oled küll suure jama sisse sattunud,” kinnitas ükskõikne kohtutäitur ja tegi külmkapi ukse lahti. „Võib või?” küsis ta ja näitas näpuga lahtisele kokapudelile.

„Võtke-võtke,” julgustas teda Abram. „Alumises sahtlis on puuvilja ka. Sööge, siis ongi teil pärast kergem külmkapp alla viia.”

„Ai, selle peale ma ei tulnudki,” vastas ükskõikne tüüp ja rüüpas otse plastpudelist. „Gaas on välja läinud,” nentis ta pettunult. „Kaufman,” ütles ta paksule paarimehele, kes oli just kööki astunud, „kokat tahad või?”

Paksmagu vihastas. „Nissim, jäta mind rahule oma kokaga! Mis sa ei näe või, et ma teen tööd?”

„Kui ei, siis ei,” ütles Nissim ja võttis veel ühe lonksu.

Paksmagu tuli Abramile lähemale. „Ütle, mitmetolline see ekraan on.”

„Ekraan? Mis ekraan?” küsis Abram kohmetult.

„Ekraan, sellesama teleka ekraan, mis sul magamistoas pappkastis on,” vastas paks kärsitult.

„Telekas? Kakskümmend kaks tolli. Aga ärge telekat puutuge, see pole minu oma, see on emale kingituseks. Järgmisel nädalal on tal kuuekümnes sünnipäev, viieteistkümnendal kuupäeval.”

„Kas selle ostsid sina?” uuris paksmagu.

„Mina jah, aga...”

„Kuule, sõber,” ütles paksmagu ja patsutas Abramile higise käega õlale. „Kui sa ei jaksa oma võlgugi ära maksta, siis jäta parem kingitused ostmata.”

Paksmagu läks köögist välja. Teine kohtutäitur vaatas Abramile kurva pilguga otsa. „Kui solvav on emale kingitus viimata jätta, ja veel kuuekümnendal sünnipäeval,” ütles ta monotoonsel häälel.

Abram ei vastanud.

„Oled sa alles jama sisse sattunud, mis?” kordas ükskõikne pärast mõneminutist vaikust.

Paksmagu tuli kööki tagasi. „Kuule, sõber, tule minuga korraks elutuppa kaasa.”

Abram läks paksmagu järel rõdule ja paksmagu jäi seisma tohutu mustkunstitarvete kasti juures. „Mis see on?” päris paksmagu.

„See on minu mustkunstitarvete kast,” kostis Abram.

Paksmagu tõmbas kahtlustavalt silmad vidukile.

„Mustkunstitarvete? Mis tähendab mustkunstitarvete?”

„Need asjad on mustkunstitrikkide jaoks, millega ma esinemas käin,” vastas Abram. „Ma olen mustkunstnik ja kastis on minu varustus.”

„Assa poiss!” hüüatas järsku vaimustunult ükskõikne kohtutäitur, kes oli end nende järel rõdule vedanud. „Ma kogu aeg mõtlesin, et su nägu on mulle kuskilt tuttav, aga ma ei teadnud, kust. Sa oled Abram Kadabram, kes esineb lastesaadetes koos selle lokilamba ja koeraga. Iga nädal õpetad sa, kuidas trikke teha, eks? Minu poeg fännab sind täiega! Ta päev otsa ainult...”

„Kas see varustus on palju väärt?” katkestas teda paksmagu.

„Minu jaoks on ta väga palju väärt, palju rohkem veel kui raha,” vastas Abram ja kehtitas siis õlgu. „Aga kellegi teise jaoks...”

„Seda otsustan mina,” teatas paksmagu. „Tee kast lahti!”

Abram tegi kasti lahti ja hakkas sellest igasuguseid asju välja võtma. Rätikuid, taskurätikuid, võlukepikesi, klaaspurke ja puukarpe.

„Mis see on?” küsis paksmagu ja näitas keskmise suurusega puukarpi, mille kaanele oli graveeritud tuld sülitav draakon.

„Ma näitan sulle,” vastas Abram ja puuris paksmagu lõbustatud pilguga. „See on mustkunst,” sosistas ta, pühkis tolmu mustalt torukübaralt ja pani selle endale pähe. „Võlutrikk võlumaalt.” Kadabram läks puhvetkapil asetseva raadiokella juurde, võttis selle seinakontaktist välja ja pani selle karpi. „Hookus-pookus!” ütles ta ja koputas ühega võlukepikestest, mis ta oli kastist välja tõmmanud, kaks korda karbi kaanele. Ta tegi karbi uuesti lahti. Karp oli tühi. Nissim vilistas tunnustavalt.

„Anna kell kohe tagasi! Kohe, kas sa kuulsid?!” karjus paksmagu ja vehkis plangiga mustkunstniku nina all. „Ma kirjutasin selle peale juba kviitungi välja.”

Kadabram naeratas ja tegi karbi uuesti lahti. Selles oli must mantel. Kadabram võttis mantli käeseljale ja läks magamistuppa.

„Ära aja mind närvi, sõber, kas sa kuuled?! Anna kell jalamaid tagasi!” käskis paksmagu ja loivas talle järele.

Kadabram laotas mantli pappkastile, milles oli televiisor, mille ta oli emale ostnud.

Paksmagu vihastas. „Mida sa oma arust teed?” Kadabram vaatas talle otse silma sisse. „Simsalabim, abrakadabra!” sosistas ta ja tõmbas mantli järsu liigutusega ära. Pappkast oli omal kohal. Paksmagu hingas kergendatult. Kadabram kergitas võlukepikese abil kasti kaant. Kast oli tühi. Nissim, kes üle paksmao õla piilus, plaksutas vaimustusest käsi.

„Nüüd sa läksid küll liiale,” ütles paksmagu. „Võta teatavaks, sõber, et see, millega sa praegu hakkama said, on kriminaalkorras karistatav, täpselt nagu vargus. Kas sa kuuled mind? Nüüd ma lähen sellest politseile teatama. Kohe praegu, kas sa kuuled?!”

Paksmagu läks toast välja ja lõi enda järel ukse pauguga kinni.

„See oli jalustrabav, tõesti jalustrabav!” hüüdis Nissim vaimustusega.

„Aga võta teatavaks, et see Kaufman on kaabakas ja ta lähebki politseisse.”

„Pole hullu!” vastas Abram ja sikutas televiisori voodi alt peidupaigast välja. „Selleni, kui ta politseiga koos tagasi jõuab, kulub vähemalt pool tundi. Ma jõuan niikaua teleka vanemate juurde viia.”

Nissim aitas Abramil televiisorit tõsta.

„Aitäh,” ütles Abram.

„Soovi minu poolt ka oma emale palju õnne sünnipäevaks, eks! Mis siis, et ma teda ei tunnegi.” Abram noogutas ja läks toast välja.

„Hei, Abram!” hüüdis Nissim Abramile järele, kui too juba korteri ukse lähel seisis. Abram jäi seisma ja pööras ümber. Esiku teises otsas seisis Nissim, torukübar peas ja võlukepike kaenla all. Ta vehkis Abrami suunas plangipakiga, mida paksmagu oli täitnud: „Vaata, mis mina leidsin! Kaufman unustas need siia.” Nissim kärtsutas kõik plangid üheks väikeseks nutsakuks ja pigistas

paremasse rusikasse. „Simsalabim, abrakadabra!” ütles ta ja puudutas võlukepikesega rusikat. Ta tegi peopesa rusikast lahti. Plangid olid kadunud. „Tadaa!” hüüdis Nissim, võttis torukübara peast ja tegi kummarduse.